

Prelatovo pismo (marec 2013)

Msgr. Javier Echevarría v tem pismu vabi k molitvi za konklave ter za novega papeža. Nato nadaljuje z razlago členov veroizpovedi. Zadrži se pri trpljenju, smrti in pokopu našega Gospoda Jezusa Kristusa, odkriva odrešenjsko vrednost teh dogodkov ter nas vzpodbuja, naj dobro izkoristimo veliki teden.

20. Mar. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ganjen sem, ker je datum na tem pismu ravno 1. marec, prvi dan *sede vacante*, praznega apostolskega sedeža v Cerkvi po odstopu Benedikta XVI. Odkar je 11. februarja sporočil to svojo odločitev, se pogosto spomnim na prerokove besede: *moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti. (...) Kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so moje poti nad vašimi potmi in moje misli nad vašimi mislimi.*[1]

To sedaj ponovno izkušamo, da bi se jasno pokazalo – če bi bilo to potrebno – da je Sveti Duh tisti, ki vodi Cerkev. Naš Gospod – in tako je hotel On sam – potrebuje človeška orodja, po katerih postaja viden v skupnosti vernikov; toda On, Jezus, je vedno najvišji pastir, ki varuje tako pastirje kot vernike. Utrjuje jih v veri, brani jih pred nevarnostmi,

razsvetljuje jih s svojimi navdihi,
daje jim ustrezno krepčilo, da ne bi
omagali na svojem potovanju proti
nebeški domovini.

Zato sem v srcu takoj zaslišal tudi
tiste Jezusove besede, namenjene
apostolom in učencem vseh časov, ki
jih je izrekel, ko se je približeval
poslednji trenutek njegove vidne
prisotnosti na zemlji: *Ne bom vas
zapustil sirot (...). Jaz bom prosil
Očeta in dal vam bo drugega
Tolažnika, da bo ostal pri vas
vekomaj*[2]. Gospod noče, da bi bili
sirote. Ko je Učitelj odšel na očetovo
desnico, je Petru zaupal krmilo
njegove ladje, in ta veriga se ne
pretrga, saj za enim pontifikatom
pride naslednji, kakor je Kristus
obljubil Simonu: *Jaz pa ti povem: Ti si
Peter [skala], in na tej skali bom
sezidal svojo Cerkev in vrata
podzemlja je ne bodo premagala*[3].
Kristusova beseda je zanesljiva.
Vendar pa moramo skupaj z vsemi

katoličani moliti, moliti in še enkrat moliti, kakor sem predlagal vašim bratom takoj, ko sem izvedel to novico. Bog računa na našo molitev za konklave, ki se bo čez nekaj dni sestal, ter za novega papeža, ki ga je Gospod pripravil v svoji previdnosti.

Posredujem vam, kar je dejal naš Oče v času *sede vacante* leta 1958: ***Hotel sem vam še enkrat govoriti o prihajajočih volitvah svetega očeta. Otroci moji, poznate ljubezen, ki jo gojimo do papeža. Za Jezusom in Marijo z vsemi močmi svoje duše ljubimo papeža, kdorkoli že je. Zato imamo papeža, ki bo prišel, radi že sedaj. Odločeni smo, da mu bomo služili z vsem življenjem. Molite, izročajte Gospodu celo vaše trenutke sprostitev. Celo to izročajmo Našemu Gospodu za papeža, ki prihaja, kakor smo vse te dneve izročali mašo, kakor smo izročali ... celo svoje dihanje.***[4]

Medtem ko polni vere pričakujemo izid konklava, bodimo hvaležni presveti Trojici za osem let pontifikata Benedikta XVI., v katerih je s svojim učenjem na občudovanja vreden način razsvetljeval Cerkev in svet. Ne bom se zadržal pri opisovanju najrazličnejših področij, na katerih je to uresničeval; izpostavil bom le, kako je vse ljudi, vernike in neverujoče, z novo močjo in veliko jasnostjo vabil, naj ponovno odkrijejo Boga, Stvarnika in Odrešenika sveta, ki je predvsem Ljubezen, ter cenijo človeško bitje, ki je ustvarjeno po božji podobi in zato vredno vsega spoštovanja. Izpostavil je, da sta vera in razum daleč od tega, da bi si nasprotovala med seboj, temveč lahko sodelujeta za boljše spoznavanje Boga in globlje razumevanje človeka. Pokazal je, kako se je mogoče bližati božjemu prijateljstvu, tako da je izpostavil globok smisel češčenja Jezusa Kristusa, pravega Boga in Človeka, ki

je resnično prisoten v sveti evharistiji. Odločno je spodbujal ekumenizem, s pogledom, uprtim v zaželeno edinost kristjanov. Nakazal je poti za resnično prenovitev Cerkve, sledeč smernicam, ki jih je načrtoval II. vatikanski koncil v zvestem nadaljevanju cerkvenega izročila in učiteljstva v teku stoletij.

Zaradi tega in zaradi mnogih drugih dobrih dejanj, ki jih sedaj ni mogoče navesti, kristjani in drugi ljudje dobre volje dolgujemo hvaležnost Benediktu XVI.; ta dolg je mogoče povrniti samo z molitvijo zanj in za njegove namene, da bomo tako odgovorili na to, kar nam je on zagotovil, da bo storil za nas. Mislim, da v teh trenutkih premišljujemo, da smo ga zelo ljubili in da želimo nadaljevati enako; kajti samo z ljubeznijo se poplača zvesto očetovstvo, s katerim je skrbel za nas. Izkoristimo te okoliščine zato, da se vprašamo: ali vsak dan živim

molitveni vzklik ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariám***? S kolikšno močjo in pozornostjo molim molitev iz Preces za papeža?

V tem letu vere, sledeč predlogom iz apostolskega pisma *Porta fidei*, nadaljujmo s premišljevanjem členov Veroizpovedi. Povabim vas, da se poglobite v še eno od resnic, ki jih izpovedujemo vsako nedeljo. Potem, ko izpovemo svojo vero v učlovečenje, nas spodbudi, naj se spomnimo trpljenja, smrti in pokopa našega Gospoda Jezusa: to so zgodovinski dogodki, ki so se resnično zgodili na določenem kraju in v določenem času, kakor potrjujejo ne samo evangeliji, ampak tudi mnogi drugi viri. Hkrati pa ti resnični dogodki po svojem pomenu in učinku presegajo zgolj zgodovinske koordinate, saj gre za odrešilne dogodke, prinašalce zveličanja, ki ga je uresničil Odrešenik.

Gospodovo trpljenje in smrt ter njegovo odrešenje, dogodki, napovedani v Stari zavezi, v sebi nosijo cilj in nadnaravni smisel, ki sta edinstvena. On ni bil kateri koli človek, temveč Božji Sin, ki je postal človek, učlovečena Beseda, ki se je žrtvovala na križu za vse ljudi, v zadoščenje za naše grehe. In ta edina pravna žrtev je v zakramentu prisotna na naših oltarjih vsakokrat, ko se obhaja sveta maša. S kolikšno vsakodnevno pobožnostjo moramo obhajati ali se udeležiti svete daritve!

Umirjeno premišljujmo Veroizpoved. Tako imenovana "Apostolska veroizpoved", ki se lahko moli predvsem med postom, pravi, da je naš Gospod Jezus Kristus *trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen, šel pred pekel in tretji dan od mrtvih vstal*[5]. Enako – v malo drugačni različici – uči veroizpoved, ki se navadno moli pri maši in sledi formulaciji prvih

ekumenskih koncilov. *Katekizem katoliške Cerkve* uči, da »nasilna Jezusova smrt ni bila sad naključja v nesrečnem spletu okoliščin. Ta smrt spada v skrivnost božjega načrta, kakor pojasnjuje sv. Peter Judom v Jeruzalemu že v svojem prvem govoru na binkošti: "Izročili so ga, prav kakor je Bog hotel in predvidel." (Apd 2, 23)«[6]

Na to je že prej opozoril tudi Jezus sam: *Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta*[7]. In tako je **»prepad zla, ki ga v sebi nosi greh, premagala neskončna ljubezen. Bog ne zapusti ljudi. (...) Ta ogenj, ta želja, da bi izpolnil odrešujoči odlok Boga Očeta, napolnjuje célo Jezusovo življenje, vse od rojstva v Betlehemu. V času treh let, ko so**

učenci živeli ob Njem, so ga slišali neutrudno ponavljati, da je njegova hrana izpolnjevanje volje tistega, ki ga pošilja (prim. Jn4, 34). Tako je vse do popoldneva prvega velikega petka, ko se konča njegovo darovanje. In nagnil je glavo in izročil duha(Jn 19, 30). S temi besedami nam apostol Janez oriše Kristusovo smrt: Jezus, pod težo križa z vso krivdo človeštva, umre zaradi sile in podlosti naših grehov.«[8]

Kako hvaležni moramo biti našemu Gospodu za neizmerno ljubezen, ki nam jo je izkazal! Svobodno in iz ljubezni je izročil žrtev svojega življenja, ne le za človeštvo kot celoto, temveč za vsakogar od nas, kakor razlaga sveti Pavel: *diléxit me et trádidit seípsum pro me*[9], vzljubil me je in daroval zame sam sebe. Še več; isti apostol z močnimi besedami označi vrhunec Kristusove odrešilne ljubezni, ko zatrdi: *Njega, ki ni poznal*

greha, je [Bog Oče] zavoljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.[10]

O tem je Benedikt XVI. na neki avdienci dejal: **Kako čudovita in hkrati presenetljiva je ta skrivnost! Nikoli ne bomo mogli dovolj premišljevati o tej resničnosti. Kajti Jezus se kljub temu, da je bil Bog, ni ponašal s svojim božjim dostojanstvom kot z izključno lastnino; ni hotel uporabiti svoje božje narave, svojega slave polnega dostojanstva in svoje moči kot orodje za zmago in kot znamenje vzvišenosti nad nami. Nasprotno, “sam sebe je izpraznil” ter vzel nase bedno in slabotno človeško podobo.[11]**

»Bog je v svojem načrtu odrešenja določil, naj njegov Sin ne le “umrje za naše grehe” (1 Kor 15, 3), ampak tudi “okusi smrt”, se pravi, naj spozna stanje smrti, stanje ločenosti med

svojo dušo in svojim telesom, in sicer v času med trenutkom, ko je izdihnil na križu, in trenutkom, ko je bil obujen od mrtvih.«[12] Tako se je še bolj očitno razodela resničnost Jezusove smrti in širitve blagovesti odrešenja duš, ki so bile v “šeolu” oziroma “predpeklju” – s to besedo namreč Sveto pismo imenuje stanje, v katerem so se nahajali vsi pokojni, ki so bili prikrajšani za videnje Boga, ker se do takrat odrešenje še ni dopolnilo. Toda ta Kristusov “spust pred pekel” je imel neenake učinke: »Jezus ni šel v predpekel, da bi tam rešil pogubljene, niti da bi uničil pekel pogubljenja, temveč da bi osvobodil pravične, ki so živeli pred njim.«[13]. V tem je še en dokaz božje pravičnosti in usmiljenja, ki ga moramo ceniti in za katerega moramo biti hvaležni.

Približuje se veliki teden. V prizorih, ki nam jih liturgija ponuja v premišljevanje, poskušajmo najti

tisto, kar bomo lahko uporabili pri sebi. ***Premišljujmo v Gospodu, ki je iz ljubezni do nas ranjen od nog do glave***[14], vabi sveti Jožefmarija. Brez naglice se zadržimo pri zadnjih korakih našega Gospoda na zemlji. Kajti ***v tragediji Kristusovega trpljenja se dovršujeta naše življenje in celotna zgodovina človeštva. Veliki teden ne more biti omejen zgolj na spomin, saj je premišljevanje skrivnosti Jezusa Kristusa, ki se nadaljuje v naših dušah; kristjanova dolžnost je biti alter Christus, ipse Christus, drugi Kristus, Kristus sam. Vsi smo bili s krstom postavljeni za duhovnike svojega obstoja, da bi darovali duhovne žrtve, ki bodo po Jezusu Kristusu prijetne Bogu (1 Pt2, 5), da bi vsako izmed naših dejanj izvršili v duhu poslušnosti božji volji in s tem ovekovečili poslanstvo Boga-Človeka.***[15]

Že sedaj se pripravimo, da bomo z globoko pobožnostjo prisostvovali pri liturgiji velikonočnega tridnevja. Ob tem si lahko vsakdo določi še druge konkretne načine, s katerimi bo bolje izkoristil te dneve. Poleg številnih že obstoječih izrazov v ljudski pobožnosti, kot so procesije in spokorni obredi, ne pozabimo na **vajo pobožnosti, “križev pot”, ki nam vse leto ponuja možnost, da se skrivnost križa vedno bolj globoko vtisne v našega duha, ter da lahko s Kristusom hodimo po tej poti in se tako notranje oblikujemo z Njim[16].**

Pobožno podoživimo križev pot v tem postu; vsakdo na način, ki mu bo najbolj pomagal. Najpomembnejše se osredotoča na premišljevanje Gospodovega trpljenja z ljubeznijo in hvaležnostjo. Od molitve na vrtu Getsemani do smrti in pogreba nam evangeliji ponujajo obilo snovi za osebno molitev. Prav tako nam lahko

pomagajo premišljevanja svetnikov in mnogih duhovnih avtorjev.

Poslušajmo, kaj nam predlaga sveti Jožefmarija: ***Moj Gospod in moj Bog, ob ljubečem pogledu naše Matere smo te pripravljeni spremljati na poti bolečine, ki je bila cena našega odrešenja***[17].

Drznimo si reči: ***Mati moja, žalostna Devica, pomagaj mi podoživeti tiste grenke ure, ki jih je tvoj Sin hotel prestati na zemlji, da bi mi, narejeni iz prgišča blata, končno živeli in libertátem glóriæ filiórum Dei, v svobodi in slavi božjih otrok.***[18]

Na ta način bomo vedno bolj odpirali svojo dušo, da bomo rodovitno prejemale milosti, katere nam je Jezus prinesel s svojim slave polnim vnebohodom, ter se pripravljali na pontifikat naslednjega papeža. S svojimi molitvami in žrtvami podpirajmo nalogo kardinalov, ki se bodo sestali na konklavu, da bi

izvolili naslednika svetega Petra, ki ga že sedaj ljubimo z vso dušo: ta namen je lahko ključen za našo božjo pričujočnost v času *sede vacante*.

Za konec moram še dodati, da sem bil pred nekaj dnevi na kratkem potovanju v Vilni, glavnem mestu Litve, kjer sem se srečal z verniki prelature in drugimi ljudmi ter molil – dvakrat fizično ter nenehno skozi ves dan – pred podobo Marije pri Vratih jutranje zarje, ki jo s tolikšno pobožnostjo častijo v tej deželi.

Priporočil sem ji predvsem aktualnost Cerkve. Tudi vsi vi ste bili močno prisotni v moji molitvi. Ob vrnitvi v Rim sem v prvem postnem tednu začel z duhovnimi vajami, kakor vsako leto. Tudi v teh dneh sem se spomnil na vsakogar od vas ter priporočal vaše duhovne in materialne potrebe, predvsem potrebe bolnikov. Močno ljubite enotnost Dela, skrbite zanjo in se zatekajte v varstvo svetega Jožefa.

V enotnosti molitve in žrtve, ki se
opirata na molitev in žrtev Benedikta
XVI., vas z vso ljubeznijo
blagoslavljam,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. marec 2013

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] *Iz* 55, 8–9.

[2] *Jn* 14, 18 in 16.

[3] *Mt* 16, 18.

[4] Sveti Jožefmarija, Zapiski z
družinskega srečanja, 26. 10. 1958.

[5] Rimski misal, Apostolska
veroizpoved.

[6] Katekizem katoliške Cerkve, št. 599.

[7] *Jn* 10, 17–18.

[8] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 95.

[9] *Gal* 2, 20.

[10] 2 *Kor* 5, 21.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 8. 4. 2009.

[12] Katekizem katoliške Cerkve, št. 624.

[13] Prav tam, št. 633.

[14] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 95.

[15] Prav tam, št. 96.

[16] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 4. 4. 2007.

[17] Sveti Jožefmarija, *Križev pot*, spremna beseda.

[18] *Prav tam*.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-marec-2013/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-marec-2013/) (9. Avg. 2025)